

दानिएलचे पुस्तक - एकशे त्र्यांशी क्रमांकाचे

शाश्वत पाया: भविष्यसूचक इतिहासात ख्रिस्त आणि विश्वासणाऱ्याचा विश्वास

Jeff Pippenger

2024-04-13

“पेत्राने अंगीकारलेले सत्य हे विश्वासणाऱ्याच्या विश्वासाचा पाया आहे. तेच ते आहे, ज्यास ख्रिस्ताने स्वतः अनंतजीवन असल्याचे घोषित केले आहे.” त्या “सत्या”ने ख्रिस्ताच्या दोन पैलूंची ओळख करून दिली. पहिला असा होता की ख्रिस्त हा भविष्यवाणीच्या इतिहासाचा एक घटक आहे. भविष्यवाणीच्या इतिहासातील घटनांचे प्रतिनिधित्व करणारी चिन्हे ख्रिस्ताचे प्रतिनिधित्व करतात. घटनांशी त्याचा संबंध भविष्यवाणीतील त्या चिन्हांची पवित्रता अधोरेखित करतो, आणि Sister White यांनी वारंवार आपण त्या चिन्हांचे रक्षण केले पाहिजे असे का म्हटले, याची तर्कसुसंगती प्रदान करतो; कारण ती चिन्हे येशू ख्रिस्ताचे प्रतिनिधित्व करतात. ख्रिस्ताच्या काळातील परीक्षेच्या विषयाचे प्रतिनिधित्व करणारे चिन्ह म्हणजे त्याचा बाप्तिस्मा होय, आणि ते पवित्र सुधारणेच्या इतर रेषांतील त्या घटनांशी सुसंगत होते, ज्यांची वैशिष्ट्यपूर्ण ओळख दैवी प्रतीकाच्या अवतरणाने दर्शविली जाते.

मोजेसच्या सुधाररेषेत, दैवीत्व उतरले आणि जळत्या झुडपात वास करू लागले; हे सृष्टीकर्त्याचे सृष्टीशी संयोग होण्याचे प्रतीक होते. सत्तर वर्षांच्या समाप्तीवरील सुधाररेषेत, पहिल्या आज्ञापत्रास पुढे नेण्यासाठी कूरशास सामर्थ्य देण्याकरिता मिखाएल उतरला, आणि त्याच वेळी दानिएल ख्रिस्ताच्या प्रतिमेत परिवर्तित झाला. ख्रिस्ताच्या सुधाररेषेत, देवाच्या पुत्रास अभिषिक्त करण्यासाठी पवित्र आत्मा कबूतराच्या रूपाने उतरला; हे दैवीत्वाचे मानवतेशी संयोग होण्याचे प्रतीक होते. मिलराइट इतिहासात, 11 ऑगस्ट, 1840 रोजी उतरलेला देवदूत “येशू ख्रिस्ताहून कमी असा व्यक्ती नव्हता,” जो खाल्ले जाणाऱ्या त्या लहान पुस्तकासह उतरला, आणि तोच ते लहान पुस्तक होता. तेथे त्याने हे प्रदर्शित केले की, दैवीत्वाचा मानवतेशी संयोग स्वर्गीय भाकरीच्या देहाचे आणि रक्ताचे भक्षण व पान करून सिद्ध होतो.

पवित्र इतिहास पवित्र आहे, कारण तो ख्रिस्ताच्या उपस्थितीमुळे देहधारी झाला आहे. भविष्यातील घटनांची ओळख करून देणाऱ्या देवाच्या वचनातील भविष्यवाण्या या येशू ख्रिस्तच आहेत, कारण तोच “वचन” आहे. जेव्हा त्या भविष्यवाण्या इतिहासात पूर्ण होतात, तेव्हा त्या घटना त्याच्या वचनाच्या पूर्णतेचे प्रतिनिधित्व करतात, आणि त्याचे वचन सत्य आहे. भविष्यवाणी मांडणारे वचन हे त्याचेच आहे, आणि घटना घडून येते तेव्हा पूर्ण होणारे वचनही त्याचेच आहे; म्हणून आरंभी आणि शेवटी येशू ख्रिस्तच आहे, कारण तोच अल्फा आणि ओमेगा आहे. म्हणून, जेव्हा पेत्राने जाहीर केले की येशू हा ख्रिस्त आणि जिवंत देवाचा पुत्र आहे, तेव्हा तो येशू ख्रिस्त असलेल्या एका मार्गचिन्हाची ओळख करून देत होता, आणि शेवटच्या दिवसांत ज्याची परिपूर्ण पूर्तता होते अशा एका मार्गचिन्हाचीही. ११ सप्टेंबर २००१ हा ख्रिस्ताचा परिपूर्ण पूर्णाविष्कार होता.

११ सप्टेंबर २००१ च्या भविष्यवाणीतील परिपूर्तीचा नकार देणे म्हणजे जिवंत देवाच्या पुत्र ख्रिस्ताचाच नकार देणे होय. पेत्राने व्यक्त केलेले ते सत्य “विश्वासणाऱ्याच्या विश्वासाचा पाया” होते, आणि ११ सप्टेंबर २००१ रोजी ख्रिस्ताने आपल्या अंतिम-दिवसातील लोकांना यिर्मयाच्या “जुन्या वाटांकडे” पुन्हा नेले, ज्या पहिल्या व तिसऱ्या देवदूतांच्या संदेशांच्या चळवळीच्या “पायांचे” प्रतिनिधित्व करतात. पेत्र हा त्या एक लाख चव्वेचाळीस हजारांचा प्रतिनिधी होता, ज्यांच्यावर चार देवदूत चार वाऱ्यांना रोखून धरत असलेल्या कालावधीत शिक्का मारला जातो. शिक्का मारण्याचा काळ हा एक विशिष्ट भविष्यवाणीतील कालखंड आहे, जो ११ सप्टेंबर २००१ पासून सुरू होऊन लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्यापर्यंत संपतो. येशू एखाद्या गोष्टीचा शेवट नेहमी तिच्या प्रारंभाद्वारेच स्पष्ट करतो.

शिकामोर्तबाच्या काळाच्या प्रारंभी, प्रकटीकरण अठरावा अध्यायातील देवदूत खाली उतरला, जसा बाप्तिस्म्याच्या वेळी पवित्र आत्मा उतरला होता; आणि तो देवदूत “येशू ख्रिस्त यांच्यापेक्षा कमी व्यक्तिमत्त्वाचा नव्हता,” कारण

मिलेराइट इतिहासात पृथ्वीला आपल्या तेजाने प्रकाशित करण्यासाठी जो देवदूत उतरला होता, तोही “येशू ख्रिस्त यांच्यापेक्षा कमी व्यक्तिमत्त्वाचा नव्हता.” लवकरच येऊ घातलेल्या रविवार-कायद्याच्या वेळी “येशू ख्रिस्त यांच्यापेक्षा कमी व्यक्तिमत्त्वाचा नसलेला” पुन्हा उतरतो आणि प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील दोन संदेशांपैकी दुसरा संदेश सादर करतो, जेव्हा तो आपल्या इतर कळपाला बाबेलमधून बाहेर बोलावतो. शिक्कामोर्तबाच्या काळाच्या मध्यभागी, एक देवदूत उतरला, जसा मिलेराइट चळवळीच्या पहिल्या निराशेच्या वेळी, 19 एप्रिल 1844 रोजी, दुसरा देवदूत उतरला होता.

त्या दुसऱ्या देवदूताच्या आगमनाच्या आणि २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी तिसऱ्या देवदूताच्या आगमनाच्या दरम्यान, मध्यरात्रीच्या आक्रंदनाचा संदेश येत असताना दुसऱ्या देवदूतास सामर्थ्य वाढविण्यासाठी अनेक देवदूत पाठविण्यात आले. मिलेराइट इतिहासात हे देवदूत जेव्हा आले त्या इतिहासाविषयी बोलताना, सिस्टर व्हाइट आम्हाला सांगतात की ज्यांनी हे संदेश नाकारले त्यांनी, जसे यहुद्यांनी ख्रिस्ताला क्रूसावर खिळले, तसेच निश्चितपणे ख्रिस्ताला क्रूसावर खिळले होते.

“जसे यहुद्यांनी येशूला वधस्तंभावर खिळले, तसेच नामधारी मंडळ्यांनी या संदेशांना वधस्तंभावर खिळले आहे, आणि म्हणूनच त्यांना परमपवित्र स्थानात जाण्याचा मार्ग माहीत नाही, तसेच तेथे येशूच्या मध्यस्थीपासून त्यांना काहीही लाभ होऊ शकत नाही,” Early Writings, 261.

देवदूतांनी प्रतिनिधित्व केलेले संदेश नाकारले गेले असता, ते ख्रिस्ताच्या क्रूसवधाचे प्रतिनिधित्व करतात, कारण तोच त्या संदेशांचे आणि त्यांच्या ऐतिहासिक परिपूर्तीचे मूर्त स्वरूप आहे. १८ जुलै २०२० रोजी, “येशू ख्रिस्तापेक्षा कमी कोणीही नव्हे” असा व्यक्ती अवतरला, ज्याने पहिल्या निराशेची खूण केली आणि विलंबकाळाची सुरुवात केली. रस्त्यांमध्ये ठार करण्यात आलेल्या, त्याच्या अंतिम-दिवसांच्या लोकांची मृत, कोरडी हाडे त्या एकमेव आवाजाचे श्रवण करून जागृत व्हावयाची होती, जो लोकांना पुन्हा जीवंत करू शकतो.

खचित, खचित, मी तुम्हांला सांगतो, अशी वेळ येत आहे, आणि आता आली आहे, की मेलेले देवाच्या पुत्राचा आवाज ऐकतील; आणि जे ऐकतील ते जिवंत होतील. कारण जसा पित्याला स्वतःमध्ये जीवन आहे, तसाच त्याने पुत्रालाही स्वतःमध्ये जीवन असावे असे दिले आहे; आणि न्याय करावयाचा अधिकारही त्याला दिला आहे, कारण तो मनुष्याचा पुत्र आहे. याचे आश्चर्य मानू नका; कारण अशी वेळ येत आहे की, कबरीत असलेले सर्व जण त्याचा आवाज ऐकतील, आणि बाहेर येतील; ज्यांनी चांगले केले आहे ते जीवनाच्या पुनरुत्थानासाठी, आणि ज्यांनी वाईट केले आहे ते दंडाच्या पुनरुत्थानासाठी. योहान 5:25-29.

जुलै २०२३ मध्ये, त्याच्या वाणीने मृत शुष्क हाडांना जीवनासाठी पाचारण केले, आणि अल्फा व ओमेगा यांनी मग शिक्कामोर्तब करण्याच्या काळाची सुरुवात पुन्हा एकदा पुनरुच्चारित केली; कारण जुलै २०२३ हा शिक्कामोर्तब करण्याच्या काळाच्या समाप्तीचा कालखंड दर्शवितो. त्यानंतर त्याच्या लोकांना यिर्मयाच्या प्राचीन मार्गाकडे, मिलेराइट इतिहासाच्या पायाभूत तत्वांकडे, पुन्हा परत बोलाविण्यात आले. मिलेराइटांच्या आरंभ आणि समाप्तीचा पायाभूत संदेश हा मिलेराइट इतिहासातील पहिला आणि शेवटचा संदेश होता, जो म्हणजे लेवीय पुस्तकाच्या सव्वीसाव्या अध्यायातील “सात वेळा” होय.

जुलै २०२३ मध्ये, देवाच्या अंतिम-दिवसातील लोकांना पुन्हा एकदा ती छोटी पुस्तिका घेऊन ती खाण्याची आज्ञा देण्यात आली. ते ती छोटी पुस्तिका खातात तसा, प्रकटीकरण अध्याय नऊतील तिसऱ्या शापाचा संदेश (पूर्वेकडील वार्ता) आणि दानिएल अध्याय अकरातील संदेश (उत्तरेकडील वार्ता) ते मान्य करतील की नाही हे पाहण्यासाठी त्यांची परीक्षा घेतली जाते. ही परीक्षेची प्रक्रिया त्यांना दानिएल अध्याय अकरातील तेराव्या ते पंधराव्या वचनांपर्यंत घेऊन जाते; हे पॅनियमचे युद्ध आहे, म्हणजेच कैसरीया फिलिप्पी, आणि हाच मध्यरात्रीच्या आक्रंदनाचा संदेश आहे, जिथे त्याचा आवाज ऐकलेल्या दोन वर्गांचे प्रकटीकरण होते—एक वर्ग “ज्यांनी चांगले केले, ते जीवनाच्या पुनरुत्थानासाठी; आणि ज्यांनी वाईट केले, ते दोषारोपाच्या पुनरुत्थानासाठी.”

एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तबाच्या काळात तीन स्वर आहेत, आणि ते सर्व “येशू ख्रिस्त यांच्यापेक्षा कमी नसलेल्या व्यक्तिमत्त्वाचा” स्वर आहेत. प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील पहिला स्वर त्या वेळी घुमला, जेव्हा देवाच्या एका स्पर्शाने न्यूयॉर्क शहरातील महान इमारती खाली पाडल्या गेल्या. दुसरा स्वर प्रधानदूत मिखाएलाचा आहे, जो मृतांना त्यांच्या कबरींतून बाहेर बोलावतो. तिसरा स्वर हा प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील दुसरा स्वर आहे, जो प्रकटीकरण अकराव्या अध्यायातील “महान भूकंपाच्या” वेळी त्याच्या इतर कळपाला बाबेलमधून बाहेर बोलावतो. कैसरिया फिलिप्पी येथे पेत्राने केलेल्या अंगीकाराची परिपूर्ण पूर्तता तेव्हा होते, जेव्हा ख्रिस्त आपल्या अंतिम दिवसांतील लोकांना “अंतिम दिवसांशी संबंधित दानियेलाच्या भविष्यवाणीच्या त्या भागाकडे” नेतात.

दानियेल ११ मधील तेराव्या ते पंधराव्या वचनांतील पानियम हा त्या भविष्यवाणीचा “भाग” आहे, जो बंद करण्यात आला होता, आणि जो मध्यरात्रीच्या आक्रोशाचा संदेश ओळखून देतो. पानियम म्हणजे ऑगस्ट १८४४ मधील एक्सेटर येथील छावणी-सभा होय; तो असा इतिहास आहे, जो डॉनाल्ड ट्रम्प यांच्या दुसऱ्या कार्यकाळात पूर्णत्वास येतो, आणि तोच तो भविष्यसूचक संदेश आहे, जो एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या कपाळांवर देवाचा शिक्का उमटवितो. आपण आता ज्यांचा अभ्यास करीत आहोत ती वचने अतिशय पवित्र भूमी आहेत.

“पेत्राने अंगीकारलेले सत्य हे विश्वासणाऱ्यांच्या विश्वासाचा पाया आहे. ख्रिस्ताने स्वतः ज्याला अनंत जीवन असे घोषित केले आहे, ते हाच आहे. परंतु या ज्ञानाची प्राप्ती ही आत्मगौरव करण्याचे काहीही कारण नव्हते. ते पेत्राला त्याच्या स्वतःच्या कोणत्याही शहाणपणामुळे किंवा सद्गुणामुळे प्रकट झाले नव्हते. मनुष्यजातीला स्वतःहून कधीही दैवी ज्ञान प्राप्त करता येत नाही. ‘ते आकाशाहून उंच आहे; तू काय करशील? अधोलोकाहून खोल आहे; तुला काय कळेल?’ अय्यूब ११:८. दत्तकत्वाचा आत्माच केवळ देवाच्या त्या गूढ गोष्टी आम्हाला प्रकट करू शकतो, ज्या ‘डोळ्याने पाहिलेल्या नाहीत, कानाने ऐकलेल्या नाहीत, आणि ज्या मनुष्याच्या मनातही आलेल्या नाहीत.’ ‘कारण देवाने त्या आम्हांस आपल्या आत्म्याद्वारे प्रकट केल्या आहेत; कारण आत्मा सर्व गोष्टी, अगदी देवाच्या गूढ गोष्टीसुद्धा शोधून काढतो.’ १ करिंथकरांस २:९, १०. ‘परमेश्वराचे गुपित त्याचे भय बाळगणाऱ्यांजवळ असते;’ आणि पेत्राने ख्रिस्ताचे गौरव ओळखले, ही गोष्ट तो ‘देवाकडून शिकविला’ गेला होता याचा पुरावा होती. स्तोत्रसंहिता २५:१४; योहान ६:४५. अहो, खरोखर, ‘धन्य आहेस तू, शिमोन बार-योना; कारण देह व रक्त यांनी हे तुला प्रकट केलेले नाही.’”

“येशू पुढे म्हणाला: ‘मी तुलाही सांगतो, की तू पेत्र आहेस, आणि या खडकावर मी माझी कलीसिया उभारीन; आणि अधोलोकाची द्वारे तिच्यावर प्रबल होणार नाहीत.’ पेत्र या शब्दाचा अर्थ दगड असा होतो,—लोटला जाणारा दगड. ज्या खडकावर कलीसिया स्थापन झाली, तो पेत्र नव्हता. जेव्हा त्याने शाप देत व शपथा घेत आपल्या प्रभूचा इन्कार केला, तेव्हा अधोलोकाची द्वारे त्याच्यावर प्रबल झाली होती. कलीसिया अशा एकावर उभारली गेली होती, ज्याच्याविरुद्ध अधोलोकाची द्वारे प्रबल होऊ शकत नव्हती.”

कैसरिया फिलिप्पी येथे ख्रिस्त आपल्या शिष्यांना जो संदेश सादर करीत होता, तोच मध्यरात्रीच्या आक्रोशाचा संदेश होता आणि आहे; आणि तो ग्रीक देव पान, ज्याच्या मंदिरास “नरकाचे दरवाजे” असे म्हटले जात होते, आणि पृथ्वीवरील पशूच्या त्या दोन धर्मत्यागी शिंगांमधील आध्यात्मिक युद्धाच्या संदर्भात ठेवलेला आहे. मक्कबी हे देवाचे धर्मत्यागी लोक होते, जे ग्रीकांच्या धर्माविरुद्ध युद्ध करीत असल्याने स्वतःला देवाच्या कलीसियाचे रक्षक असल्याचा दावा करीत होते. त्यांनी स्वतःची ओळख धार्मिक तसेच राजकीय नेते अशी करून दिली. ते त्या पतित कलीसियांच्या धर्मत्यागी प्रोटेस्टंटवादाचे प्रतिनिधित्व करतात, जे संयुक्त संस्थानांच्या सरकारासह आता पशूची प्रतिमा उभी करीत आहेत आणि जागतिकतावादाच्या वोक-वाद व माता पृथ्वीच्या धर्माविरुद्ध युद्ध करीत आहेत. धर्मत्यागी शिंगे जागतिकतावादाच्या धार्मिक व राजकीय घटकांशी आपल्या संघर्षात प्रबल ठरतात; आणि त्याच वेळी, खऱ्या प्रोटेस्टंट शिंगाचे शुद्धीकरण, मूर्ख कुमारिकांच्या शेवटच्या अवशेषांचे दूरकरण करून, लवकरच येऊ घातलेल्या रविवार कायद्याच्या “महाभूकंपा”च्या वेळी ध्वजचिन्हाप्रमाणे उंचावले जाण्यापूर्वी केले जात आहे.

दानिएलाच्या पुस्तकातील भविष्यवाणीचा जो भाग अंतिम दिवसांशी संबंधित आहे, जो येशू ख्रिस्ताचे प्रकटीकरणही आहे आणि जो मध्यरात्रीच्या आक्रोशाचा संदेश आहे, तो यहूदाच्या वंशातील सिंहाने कैसरिया फिलिप्पी येथे, म्हणजे

पानियम येथे, उघडला आहे. तो अथांग खड्ड्यातून आलेल्या नास्तिक पशू आणि 2015 मध्ये त्या पशूस चिथावणी देऊ लागलेल्या रिपब्लिकनवादाच्या शिंग यांच्यातील युद्धाच्या मध्यभागी, तसेच आता एक बलवान सैन्य म्हणून पुनरुत्थित होत असलेल्या प्रोटेस्टंटवादाच्या खऱ्या शिंगाविरुद्ध, उघडला जात आहे.

पेत्राने कबूल केलेले सत्य ११ सप्टेंबर २००१ या मार्गचिन्हाचे प्रतिनिधित्व करते, आणि तसेच ख्रिस्त हा जिवंत देवाचा पुत्र आहे, याचेही प्रतिनिधित्व करते. येशू देवाचा पुत्र आहे, या गोष्टीद्वारे जे प्रतिनिधित्व केले जाते ते सत्य, पेत्राच्या काळात येशू मशीहा होता की नव्हता हे जसे परीक्षेचे सत्य होते, तसेच निश्चितपणे परीक्षेचे सत्य आहे. येशू हा देवाचा पुत्र आहे, ही घोषणा पुत्र कोण आहे याविषयी जे काही प्रकट करण्यात आले होते त्या सर्वांचे प्रतिनिधित्व करते. तो केवळ देवाचा पुत्र होता एवढेच नव्हे, तर तो मनुष्यपुत्रही होता, याचेही ते प्रतिनिधित्व करते. हे देवत्वाचे मानवतेत अवतारण या सत्याविषयी आहे; आणि हेच ते कार्य आहे जे एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तबाच्या काळात पूर्ण केले जाते. “अवतार” याविषयीचे सत्य, प्रारंभी “शब्बाथ” याविषयीच्या सत्याने जे पूर्वरूपाने दर्शविले होते, तेच शेवटी असलेले सत्य आहे.

२२ ऑक्टोबर १८४४ हा तिसऱ्या देवदूताच्या आगमनाचा दिवस ठरला. जेव्हा एखादा देवदूत येतो, तेव्हा यहुदाच्या वंशातील सिंहाकडून त्या कालखंडास अनुरूप अशी एक विशेष सत्यता, ज्या काळात ते सत्य उघड केले जाते, प्रकट केली जाते; आणि ते सत्य मग ज्या पिढीकडे ते उघड केले जाते तिची परीक्षा घेते. २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी ख्रिस्ताच्या कार्याशी संबंधित त्या सत्यांचा प्रकाश झाला—त्या ख्रिस्ताचा, जो १७९८ ते १८४४ या छेचाळीस वर्षांत ज्याला त्याने उभारले त्या मंदिरात अकस्मात आला. ख्रिस्ताचे न्यायकार्य, देवाची व्यवस्था, महायाजक म्हणून त्याची भूमिका, पशूच्या चिन्हाचा प्रश्न, आणि एकशे चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तबाचे विषय—हे सर्व उघड करण्यात आले. सिस्टर व्हाइट यांना दाखविण्यात आले की, त्या सत्यांपैकी एक असे सत्य होते, ज्याला अल्फा आणि ओमेगा यांनी विशेष प्रकाशात निर्देशित केले.

“दहा आज्ञांच्या अगदी मध्यभागी चौथी आज्ञा होती, आणि तिच्याभोवती मृदू प्रकाशवर्तुळ पसरलेले होते, हे मी पाहिले तेव्हा मी अचंबित झाले. देवदूत म्हणाला: ‘दहांपैकी हीच एक आज्ञा आहे जी जिवंत देवाची ओळख करून देते—त्या देवाची, ज्याने आकाश, पृथ्वी आणि त्यामध्ये असलेल्या सर्व वस्तू निर्माण केल्या. जेव्हा पृथ्वीचा पाया घातला गेला, तेव्हाच शब्बाथाचाही पाया घातला गेला.’” Testimonies, volume 1, 75.

एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तब करण्याची वेळ आली होती, परंतु १८६३ च्या बंडखोरीमुळे ती विलंबित होणार होती. ११ सप्टेंबर २००१ रोजी शिक्कामोर्तब करण्याची प्रक्रिया सुरू झाली, जेव्हा ख्रिस्त, प्रकटीकरण अध्याय अठरा येथील पराक्रमी देवदूताने दर्शविल्याप्रमाणे, आपल्या हातात एक गुप्त पुस्तक घेऊन खाली उतरला, जे देवाच्या शेवटच्या दिवसांतील लोकांनी खावयाचे होते. अल्फा आणि ओमेगा सदैव अंताची सुरुवातीद्वारे रूपरेखा दाखवितो; म्हणून शेवटच्या दिवसांत आणखी एक सत्य विशेष प्रकाशात ठेवण्यात आले, आणि ते थेट सब्बाथच्या सत्याशी संबंधित होते, ज्यावर ख्रिस्ताने एक लाख चव्वेचाळीस हजारांना शिक्कामोर्तब करण्याचा प्रथम प्रयत्न केला तेव्हा प्रथमच विशेष भर देण्यात आला होता.

“दानीएलाने आपल्या वाट्यास उभे राहण्याची वेळ आली आहे. त्याला दिलेला प्रकाश यापूर्वी कधी नव्हता तसा जगाकडे जाण्याची वेळ आली आहे. ज्यांच्यासाठी प्रभूने इतके काही केले आहे, त्यांनी जर त्या प्रकाशात चालले, तर पृथ्वीच्या इतिहासाच्या समाप्तीच्या अधिक जवळ येत असताना ख्रिस्ताविषयीचे त्यांचे ज्ञान आणि त्याच्याशी संबंधित भविष्यवाण्यांचे त्यांचे आकलन मोठ्या प्रमाणात वाढेल.

“जे देवाबरोबर सहवास करतात, ते धार्मिकतेच्या सूर्याच्या प्रकाशात चालतात. ते देवासमोर आपला मार्ग भ्रष्ट करून आपल्या मुक्तीदात्याचा अपमान करीत नाहीत. स्वर्गीय प्रकाश त्यांच्यावर चमकतो. देवाच्या दृष्टीने ते अनंत मूल्याचे आहेत, कारण ते ख्रिस्ताबरोबर एक आहेत. त्यांच्यासाठी देवाचे वचन अत्यंत सुंदर आणि मनोहर आहे. ते त्याचे महत्त्व पाहतात. सत्य त्यांच्यापुढे उलगडले जाते. अवतारसिद्धांतावर कोमल तेजाची प्रभा पसरलेली असते. ते पाहतात की पवित्रशास्त्र ही अशी किल्ली आहे जी सर्व रहस्ये उघडते आणि सर्व अडचणी

सोडविते. ज्यांनी प्रकाश स्वीकारण्यास आणि प्रकाशात चालण्यास अनिच्छा दाखविली आहे, ते भक्तीच्या रहस्याला समजू शकणार नाहीत; परंतु ज्यांनी क्रूस उचलून येशूच्या मार्गे जाण्यास कधीही कच खाल्ली नाही, ते देवाच्या प्रकाशात प्रकाश पाहतील." Manuscript Releases, number 21, 406, 407.

अवतारत्वाचा सिद्धांत हा असा सत्य आहे की, देवत्व मानवतेशी एकरूप झाले असता पाप करत नाही; आणि शेवटच्या दिवसांत जे त्या अनुभवापर्यंत पोहोचले आहेत त्यांचे चिन्ह म्हणजे सब्बाथ होय.

याव्यतिरिक्त मी त्यांना माझे शब्बाथही दिले, जे माझ्या आणि त्यांच्या दरम्यान एक चिन्ह ठरावे, यासाठी की त्यांनी जाणावे की त्यांना पवित्र करणारा परमेश्वर मी आहे. यहेज्केल 20:12.

एक लाख चव्वेचाळीस हजार जणांना अनंतकाळासाठी शिक्का मारला जातो, आणि शिक्का मारण्याची ही प्रक्रिया त्या प्रक्रियेच्या शेवटी, रविवारच्या कायद्याच्या अगदी आधी असणारा एक लहान कालखंड दर्शविते, जेव्हा तो शिक्का उमटविला जातो. त्या लहान कालखंडात दैवीत्व मानवत्वाशी कायमचे एकरूप होते.

“बंधूनो, तुम्ही तयारीच्या या महान कार्यात काय करीत आहात? जे जगाशी एकरूप होत आहेत, ते जगताचा साचा स्वीकारत आहेत आणि पशूच्या चिन्हासाठी तयारी करीत आहेत. जे स्वतःवर अविश्वास ठेवतात, जे देवापुढे स्वतःला नम्र करीत आहेत आणि सत्याचे पालन करून आपल्या आत्म्यांना शुद्ध करीत आहेत, ते स्वर्गीय साचा स्वीकारत आहेत आणि आपल्या कपाळांवर देवाच्या शिक्क्यासाठी तयारी करीत आहेत. जेव्हा फर्मान निघेल आणि तो ठसा उमटविला जाईल, तेव्हा त्यांचे चरित्र अनंतकाळपर्यंत शुद्ध आणि निष्कलंक राहील.”

“आता तयारी करण्याची वेळ आहे. अशुद्ध पुरुष किंवा स्त्री यांच्या कपाळावर देवाची मुद्रा कधीही ठेवली जाणार नाही. महत्वाकांक्षी, जगप्रेमी पुरुष किंवा स्त्री यांच्या कपाळावर ती कधीही ठेवली जाणार नाही. खोटी जीभ किंवा कपटी हृदय असलेल्या पुरुष किंवा स्त्रिया यांच्या कपाळावर ती कधीही ठेवली जाणार नाही. जे सर्व ही मुद्रा प्राप्त करतात, ते देवासमोर निष्कलंक—स्वर्गासाठी पात्र—असले पाहिजेत. पुढे चला, माझ्या बंधूनो आणि भगिनींनो. सध्या मी या मुद्र्यांवर केवळ संक्षेपानेच लिहू शकते, फक्त तुमचे लक्ष तयारीच्या आवश्यकतेकडे वेधत आहे. शास्त्रवचने स्वतः शोध, म्हणजे तुम्हाला या वर्तमान समयाच्या भयावह गांभीर्याचे आकलन होईल.”

Testimonies, volume 5, 216.

मागील उतान्यावरून असा संकेत मिळू शकतो की शिक्का रविवारीच्या कायद्याच्या वेळी उमटविला जातो, परंतु तसे नाही. सिस्टर व्हाइट स्पष्टपणे सांगतात की रविवारीचा कायदा हा एक महान संकटकाल आहे, आणि त्या हेही स्पष्टपणे शिकवितात की संकटाच्या वेळी चारित्र्य प्रकट होते, परंतु संकटात ते कधीही विकसित होत नाही. रविवारीच्या कायद्याच्या वेळी शिक्का उमटविला जातो, या अर्थाने की त्या वेळी तो दृश्यमान होतो; कारण ज्यांच्याकडे त्या वेळी शिक्का असतो, त्यांना निशाणाप्रमाणे उंचावले जाते. शिक्का अल्प कालावधीत, परिवीक्षेचा काळ संपण्याच्या अगदी आधी उमटविला जातो, आणि शब्बाथ पाळणाऱ्यांसाठी परिवीक्षेचा काळ रविवारीच्या कायद्याच्या वेळी संपतो. शिक्कामोर्तब करण्याचे कार्य ११ सप्टेंबर, २००१ रोजी सुरू झाले, आणि त्या वेळी कोणालाही देवाचा शिक्का प्राप्त झाला नव्हता; कारण २२ ऑक्टोबर, १८४४ नंतरच्या कालखंडात जसे दाखविले गेले आहे, तसे प्रथम एक परीक्षेची प्रक्रिया होणे आवश्यक होते.

प्रत्येक सुधारणा चळवळीत, जेव्हा अंतकाळी उघड करण्यात आलेल्या संदेशास सामर्थ्य देण्यासाठी दैवी चिन्ह खाली उतरते, तेव्हा परीक्षेची एक प्रक्रिया सुरू होते. जेव्हा मिखाएल पहिला हुकूम पुढे नेण्यासाठी कोरेशास सामर्थ्य देण्यासाठी खाली उतरला, तेव्हा यहूदी लोकांची मग या बाबतीत परीक्षा घेण्यात आली की, त्यांनी मागील सत्तर वर्षे ज्या घरात वास्तव्य केले होते ते सोडून उद्ध्वस्त शहरात परत जाऊन ते पुन्हा उभारणार की नाही. जेव्हा ख्रिस्ताच्या बाप्तिस्म्यावेळी पवित्र आत्मा खाली उतरला, तेव्हा यहूदी लोकांची मशीहाच्या विषयावर परीक्षा घेण्यात आली. जेव्हा प्रकटीकरण दहाचा सामर्थ्यवान देवदूत ११ ऑगस्ट, १८४० रोजी खाली उतरला, तेव्हा त्या पिढीची या बाबतीत परीक्षा घेण्यात आली की, ते लहान पुस्तक खातील की नाही, आणि त्या लहान पुस्तकाने जे काही प्रतिनिधित्व केले होते त्या सर्वांवरही.

११ ऑगस्ट १८४० रोजी एक परीक्षेची प्रक्रिया आरंभ झाली, ज्यायोगे उपासकांचे दोन वर्ग निर्माण झाले; आणि ज्यांनी कोक्यामागे अतिपवित्र स्थानी प्रवेश केला, ते एक लाख चव्वेचाळीस हजारांमध्ये गणले जाण्याचे उमेदवार होते. त्या पिढीची अंतिम परीक्षा—जिने या परीक्षेच्या प्रक्रियेत अपयश पावले—लेवीय पुस्तकाच्या सव्वीसाव्या अध्यायातील “सात वेळा” याविषयी वाढीव प्रकाश प्रकट झाल्याने आरंभ झाली. १८५६ पासून १८६३ पर्यंत, लाओदिकीयेचा संदेश हा २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी तिसऱ्या देवदूताच्या आगमनाने आरंभ झालेल्या कालखंडातील अंतिम काळाचा निर्देश करीत होता. त्या कालखंडाचे प्रतिनिधित्व दानियेल अध्याय अकरा, वचने तेरा ते पंधरा, यांद्वारे केलेले आहे.

आपण हा अभ्यास पुढील लेखात सुरू ठेवू.

“आदि मध्ये वचन होते, आणि वचन देवाजवळ होते, आणि वचन देव होते. तेच आदि मध्ये देवाजवळ होते. सर्व गोष्टी त्याच्याद्वारे निर्माण झाल्या; आणि जे काही निर्माण झाले, त्यांपैकी एकही गोष्ट त्याच्यावाचून निर्माण झाली नाही. त्याच्यामध्ये जीवन होते; आणि ते जीवन मनुष्यांचा प्रकाश होते. आणि प्रकाश अंधकारात प्रकाशतो; आणि अंधकाराने त्याला ग्रहण केले नाही.’ ‘आणि वचन देहधारी झाले, आणि आमच्यामध्ये वास केले, (आणि आम्ही त्याचे गौरव पाहिले, पित्याच्या एकुलत्या एक पुत्राचे जसे गौरव असते तसे,) कृपा व सत्य यांनी परिपूर्ण’ (योहान १:१-५, १४).”

“हा अध्याय ख्रिस्ताच्या कार्याचे स्वरूप आणि महत्त्व स्पष्ट करतो. आपल्या विषयाचे ज्ञान असणारा म्हणून योहान सर्व सामर्थ्य ख्रिस्तालाच अर्पण करतो आणि त्याच्या महानतेविषयी व महिमेविषयी बोलतो. तो सूर्यापासून येणाऱ्या प्रकाशाप्रमाणे मौल्यवान सत्याची दैवी किरणे प्रकट करतो. तो ख्रिस्ताला देव आणि मानवजाती यांच्यामधील एकमेव मध्यस्थ म्हणून प्रस्तुत करतो.

“मानवी देहात ख्रिस्ताच्या अवताराची शिकवण हे एक गूढ आहे, ‘ते गूढ जे युगानुयुगे व पिढ्यान्पिढ्या लपविले गेले होते’ (Colossians १:२६). हे भक्तीचे महान व अतिगंभीर गूढ आहे. ‘वचन देहधारी झाले आणि आमच्यामध्ये वास करू लागले’ (John १:१४). ख्रिस्ताने स्वतःवर मानवी स्वभाव धारण केला, असा स्वभाव जो त्याच्या स्वर्गीय स्वभावापेक्षा कनिष्ठ होता. याहून अधिक देवाची अद्भुत नम्रता दुसरे काहीही दर्शवत नाही. त्याने ‘जगावर अशी प्रीती केली की त्याने आपला एकुलता एक पुत्र दिला’ (John ३:१६). योहान हा अद्भुत विषय अशा साधेपणाने मांडतो की सर्वांना मांडलेल्या कल्पना समजू शकतात आणि प्रकाश प्राप्त होऊ शकतो.”

“ख्रिस्ताने केवळ भासमान रीतीने मानवी स्वभाव धारण केला नाही; त्याने तो खरोखरच धारण केला. त्याच्याकडे वस्तुतः मानवी स्वभाव होता. ‘म्हणून मुले जशी देह आणि रक्त यांची सहभागी आहेत, तसेच त्यानेही स्वतः त्याच गोष्टीत सहभाग घेतला’ (Hebrews २:१४). तो मरियेचा पुत्र होता; मानवी वंशपरंपरेनुसार तो दावीदाच्या वंशाचा होता. तो मनुष्य, म्हणजे मनुष्य ख्रिस्त येशू, असा घोषित करण्यात आला आहे. ‘हा मनुष्य,’ पौल लिहितो, ‘मोशेपेक्षा अधिक गौरवास पात्र मानला गेला, कारण ज्याने घर बांधले त्याला त्या घरापेक्षा अधिक मान आहे’ (Hebrews ३:३).”

“परंतु देवाचे वचन या पृथ्वीवर असताना ख्रिस्ताच्या मानवस्वभावाविषयी बोलते, तसेच ते त्याच्या पूर्वअस्तित्वाविषयीही ठामपणे बोलते. वचन हे एक दैवी व्यक्तिमत्त्व म्हणून अस्तित्वात होते, अगदी देवाच्या सनातन पुत्राप्रमाणे, आपल्या पित्याशी ऐक्य व एकत्वात. अनादिकालापासून तो कराराचा मध्यस्थ होता, तोच तो ज्याच्यामध्ये पृथ्वीवरील सर्व राष्ट्रे, यहूदी व अन्यजाती दोन्ही, जर त्यांनी त्याचा स्वीकार केला, तर आशीर्वादित होणार होती. ‘वचन देवाजवळ होते, आणि वचन देव होते’ (John १:१). मनुष्य किंवा देवदूत निर्माण होण्यापूर्वी, वचन देवाजवळ होते, आणि देव होते.”

जग त्याच्याद्वारे निर्माण करण्यात आले, “आणि जे काही निर्माण झाले आहे त्यातील एकही गोष्ट त्याच्यावाचून निर्माण झालेली नाही” (John १:३). जर ख्रिस्ताने सर्व गोष्टी निर्माण केल्या, तर तो सर्व गोष्टीपूर्वी अस्तित्वात होता. याविषयी उच्चारलेले शब्द इतके निःसंदिग्ध आहेत की कोणालाही संशयात राहण्याची गरज नाही. ख्रिस्त

स्वभावतः देव होता, आणि सर्वोच्च अर्थानेही देव होता. तो अनादिकालापासून देवाबरोबर होता, सर्वांवर अधिराज्य करणारा देव, सदासर्वकाळ धन्य.

“प्रभु येशू ख्रिस्त, देवाचा दैवी पुत्र, अनादिकालापासून अस्तित्वात होता; तो स्वतंत्र व्यक्ती होता, तरीही पित्याबरोबर एक होता. तो स्वर्गाचा सर्वश्रेष्ठ गौरव होता. तो स्वर्गीय बुद्धिमंतांचा अधिपती होता, आणि देवदूतांची उपासक नम्र वंदना त्याने आपल्या अधिकाराप्रमाणे स्वीकारली. हे देवाचा अधिकार बळकावणे नव्हते. ‘यहोवाने मला आपल्या मार्गाच्या आरंभी प्राप्त केले,’ तो घोषित करतो, ‘त्याच्या प्राचीन कार्यापूर्वी. मी अनादिकालापासून स्थापिला गेलो, आरंभीपासून, पृथ्वी अस्तित्वात येण्यापूर्वीच. जेव्हा अथांग सागर नव्हते, तेव्हा मी उत्पन्न झालो; जेव्हा पाण्याने परिपूर्ण झरे नव्हते. पर्वत स्थिर होण्यापूर्वी, टेकड्यांपूर्वी मी उत्पन्न झालो: तोपर्यंत त्याने पृथ्वी, शेतप्रदेश, किंवा जगाच्या धुळीचा सर्वोच्च भागही निर्माण केला नव्हता. जेव्हा त्याने आकाशांची सिद्धता केली, तेव्हा मी तेथे होतो: जेव्हा त्याने अथांग जलाच्या पृष्ठभागावर मर्यादा आखली’ (नीतिसूत्रे 8:22-27).”

“जगाचा पाया घालण्यापूर्वी ख्रिस्त पिता यांच्याबरोबर एक होता, या सत्यात प्रकाश व गौरव आहे. हा तो प्रकाश आहे जो अंधान्या ठिकाणी चमकतो व त्यास दैवी, आद्य गौरवाने तेजोमय करतो. हे सत्य, स्वतःमध्ये अनंत गूढ असले तरी, इतर गूढ आणि अन्यथा अस्पष्ट राहणाऱ्या सत्यांचे स्पष्टीकरण करते; तरीही ते अशा प्रकाशात प्रतिष्ठित आहे की जो अगम्य व अविज्ञेय आहे.” Selected Messages, book 1, 246-248.